

AKTUÁLNÍ INFORMACE

VÝZVA PŘEDSEDY ČBK K OČKOVÁNÍ

Počty nakažených covidem-19 rychle stoupají. Není to výzva ke strachu či panice, ale k větší důvěře v Boží ochranu a pomoc, na kterou ovšem můžeme spoléhat jen tehdy, pokud se snažíme vidět Božíma očima a plnit Boží přání. Snad je nová vlna pandemie výzvou k vážnému zamyšlení a lepšímu nasměrování našich životů. Snad je to pozvání k větší ohleduplnosti k druhým.

Vím, že téma očkování rozděluje společnosti a nechci přispět k ještě většímu rozkolu. Očkování není samospasitelné, ale jak je vidět z menšího procenta nemocných ve skupině očkových, je to nástroj, který pomáhá. **Prosím ty, kteří mohou být očkováni a zatím nejsou, aby se z ohledu na ostatní obyvatele nechali očkovat.** Ty, kteří se nechali vystrašit, že se očkováním dopouští nějakého hříchu, ujišťuji, že to mohou udělat s čistým svědomím. Ty, kteří hájí svou svobodu stát na svém názoru, prosím, aby z lásky k druhým dobrovolně obětovali část své svobody pro společné dobro.

Děkuji všem, kteří se snaží o ohleduplnost k druhým nejen vlastním očkováním, ale i dodržováním hygienických předpisů na veřejnosti i v kostele. Není třeba být úzkostliví, ale ukázněni. Mezi tradiční skutky lásky v době adventní zařadme i vlastní ukázněnost a ohleduplnost k druhým.

Všem přeji kousek radosti z dobrých skutků a z blízkosti Boha, kterou nabízí dobře prožitý Advent i svátky Narození Páně.

+ Jan Graubner, předseda ČBK

BESEDA S MARKEM O. VÁCHOU V NOVÉ PACE

Karmelitánské knihkupectví zve na setkání s **Markem O. Váchou** na téma **Etika odpovědnosti**. Setkání se uskuteční na půdě Gymnázia a SOŠPg v Nové Pace **v pátek 26. 11. od 17.00 h**.

ADVENTNÍ KONCERT V ROPRACHTICÍCH

Přijměte pozvání na adventní koncert Orchestru přátel Waldorfské školy, který se bude konat **v neděli 28. 11. 2021 od 15.00 h v kostele Nejsvětější Trojice v Roprachticích**.

Zazní části *Vánočního oratoria* J. S. Bacha a koledy z různých koutů Evropy.

Zpěv: Dita Tomsová

Diriguje: Pavel Kračuk

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 18. listopadu 2021. Uzávěrka následujícího čísla: 2. prosince 2021. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 15 21. listopadu 2021

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 22. 11. – 5. 12. 2021

22. 11. Po Památka sv. Cecílie, panny a mučednice

23. 11. Út KA 17.00 za † Cecílii Novotnou a manžela

24. 11. St Památka sv. Ondřeje Dunc-Laca, kněze, a druhů, mučedníků

KA 08.00 za farníky

25. 11. Čt KA 08.00 za † Františku

26. 11. Pá KA 17.00 za † Kamilu

27. 11. So KA 17.00 za farníky

28. 11. Ne 1. NEDĚLE ADVENTNÍ

žehnání adventních věnců

KO 08.30 za † Gertrudu Stránskou a Květu Pačesnou

29. 11. Po – – –

30. 11. Út Svátek sv. Ondřeje, apoštola

KA 17.00 za †† Olgu, Jozefa a jejich syny

1. 12. St KA 08.00 za † Karla

2. 12. Čt KA 08.00 za farníky

3. 12. Pá Památka sv. Františka Xaverského, kněze

KO 17.00 za ctitele Božského Srdce Ježíšova

od 16.00 v KO svátost smíření

4. 12. So KO 07.00 roráty

KA 17.00 za zdraví a Boží pomoc pro Marcelu s rodinou

5. 12. Ne 2. NEDĚLE ADVENTNÍ

sbírka na střechu kostela

KO 08.30 za †† Annu a Františka Stránské a celý rod

SYNODALITA A ZMĚNA SMÝŠLENÍ

Neuplynuly ani dva týdny od začátku první fáze synodálního procesu v katolické církvi (17. října 2021) a generální sekretariát biskupské synody oznámil, že **tuto fázi na úrovni diecézí prodlužuje o čtyři měsíce**. Biskupské konference a synody východních církví mají odevzdat své souhrny z této fáze, věnované naslouchání, dialogu a rozlišování v místních církvích, do 15. srpna 2022 místo původně plánovaného dubnového termínu. Více poskytnutého času považují za dobrou zprávu, i když si nemyslím, že to celý proces nějak výrazně ovlivní. Je třeba si uvědomit, že výsledkem synodálního procesu nemá být v první řadě nějaký závěr nebo dokument, který se založí do knihovny nebo rovnou do šuplíku. Plodem synody má být proces, který bude pokračovat a měl by vést ke změně komunikace a snad i způsobu rozhodování v církvi. Tento proces bez pomyslného konce představuje určité riziko a ze všeho nejvíc vyžaduje ochotu ke změně smýšlení a otevřenost vůči působení Ducha Svatého.

Taková změna smýšlení není vůbec jedno-
duchá, jak např. ukazuje vývoj vztahu katolické církve k ekumenickému hnutí. Původní myšlenku tzv. ekumenismu návratu (tj. že se všichni ostatní křesťané mají vrátit do katolické církve) nenahradil dekret o ekumenismu II. vatikánského koncilu jinou konkrétní vizí jednoty, ale naléhavým přáním, aby se vše v katolické církvi rozvíjelo ve spojení s ostatními křesťany a aby se cestám Prozřetelnosti nekladly nějaké překážky nebo nevytvářely nepříznivé podmínky pro budoucí podněty Ducha Svatého (UR 22). Kolik katolických křesťanů

nů je v otázce ekumenismu skutečně otevřeno podnětům Ducha Svatého? Kolik se jich z pohodlnosti nebo kvůli obavě ze změny drží původní a „osvědčené“ představy ekumenismu návratu?

Snahy o synodalitu provázející novodobé dějiny katolické církve zatím moc úspěšné nebyly. Tridentský koncil požadoval konání provinčních synod alespoň každé tři roky, diecézní se měly slavit dokonce každoročně. Kodex církevního práva z roku 1917 předpokládal konání provinčních synod jednou za 20 let, diecézních synod alespoň jednou za 10 let. Kodex církevního práva z roku 1983 už žádný konkrétní údaj neobsahuje. Záleží pouze na biskupech, zda konání plenárního sněmu považují za nutné nebo užitečné, v případě diecézního sněmu záleží na uvážení biskupa po projednání v kněžské radě. Argentinský teolog Carlos Schickendantz ve svém článku upozornil na tendenci právních úprav, které jsou i po koncilu vedené obavou, aby nebyla biskupská autorita nějakým rozhodovacím procesem omezoována nebo vázána na konsensus. Přitom biskupský úřad by měl být vykonáván „uprostřed“ Božího lidu a hledání konsensu, zaručující, že učiněná rozhodnutí budou výsledkem společného dialogu a vyjádřením spoluzodpovědnosti, by nemělo být považováno za pouhé omezení biskupské autority, ale za jiný způsob jejího výkonu. Úspěch synodálního procesu tedy závisí na ochotě změnit smýšlení a zažité fungování církevních struktur.

Martin Vaňáč (Getsemany 342/11/2021)

JE ÚPLNĚ JEDNO, KDE MĚ POHRĚBÍTE

Když se přiblížil den, kdy měla moje matka Monika odejít z tohoto života (tys ten den, Bože, znal, ale my jsme o něm nevěděli), stáli jsme spolu opření u jakéhosi okna, z kterého

byl výhled do zahrady domu, kde jsme pobývali – v Ostii u Tibery. Tam jsme po namáhavé a dlouhé cestě sbírali síly na odplutí domů. Velmi krásně jsme si tehdy o samotě povídali.

Mluvili jsme o tom, jaký bude věčný život, který „oko nevidělo, ucho neslyšelo a který nevesel na mysl člověka“ (1 Kor 2,9).

Když už jsme o tom dlouho mluvili, zakusili jsme, že svět se všemi svými potěšenými pro nás jakoby najednou ztratil cenu. A ona řekla: „Synu, pokud jde o mne, mě už v tomto životě nic netěší. Už od tohoto světa nic nečekám. To jediné, proč jsem tady toužila ještě pobýt, bylo, abych před svou smrtí viděla, že ses obrátíš k Bohu. Můj Bůh mi ale nadělal mnohem víc.“ Co jsem jí na to odpověděl, si nepamatuji, nicméně asi za pět dní ulehla s horečkami.

Jednou pak Monika omdlela a upadla na chvíli do bezvědomí. Seběhli jsme se k ní, ale ona zase rychle přišla k sobě, podívala se na nás zkoumavě a zeptala se: „Kde jsem to byla?“ A když viděla, jak jsme sklíčení zármutkem, dodala: „Svou matku pochováte zde.“ Můj bratr řekl, že by jí přál, aby nezemřela v cizině. Když to matka uslyšela, svraštila obličej a pohledem ho pokárala. Pak nám oběma řekla: „Pochovejte toto tělo kdekoliv: nedělej-

te si s ním vůbec starosti. Prosím vás jen o to, abyste na mě, ať už budete kdekoliv, pamatovali u oltáře Páně.“

Bylo překvapivé toto slyšet z jejích úst, neboť vždy starostlivě pečovala o hrob, který si vybrala vedle hrobu svého manžela. Přála si, aby po všech výpravách za moře ulehli vedle sebe. A když jsme se jí zeptali, jestli ji neděsí, že její mrtvé tělo bude pochováno tak daleko, odpověděla: „Nic není daleko od Boha a není třeba se obávat, že by na konci věků nevěděl, z jakého místa mě má vzkřísit.“

A pak devátého dne té nemoci, v šestapadesátém roce jejího života a v třiatřicátém roce mého života odešla k Pánu... Zatlačil jsem jí oči a mé srdce zaplavil obrovský přívál smutku, který přetékal do slz. Avšak nepovažovali jsme za vhodné konat pohřební obřad s nářkem, slzami a lkáním, protože tak se obvykle oplakává smrt, která je pokládána za neštěstí nebo za úplný zánik umírajících. Ale ona nezemřela úplně...

Sv. Augustin: Vyznání

ADVENT: I MY JSME OČEKÁVÁNÍ

Pohlédneme-li do svého nitra, zjistíme, že nic nedokáže zcela nasytit naše touhy a očekávání. Narodili jsme se totiž proto, abychom byli s Bohem, který jediné může naše srdce naplnit. A právě Advent nám klade před oči radost očekávání. Očekáváme Boha, který nás nekonečně miluje a zároveň On očekává nás. Z tohoto hlediska to znamená žít život v jakémsi zasnoubení. Nejsme ponecháni sami sobě a nejsme sami.

Život člověka je plný obav a strachu: z nemoci, z politické situace, z nezaměstnanosti, ze stavu životního prostředí, z lidí kolem sebe, z násilí, z toho, že něco nedokážeme, že nebudeme přijati, strach z toho, že naše úsilí vyjde naprázdno. Strach z toho, že se svět nezmění... Na tuto ponouřost odpovídá Advent „lékem antiobav“. Člověku, který je sražen k zemi strachem, adresuje biblické evangeli-

um dvě typicky adventní slova: „Vzpřimte se a zdvihněte hlavu“ (Lk 21,28). Když strach sráží k zemi, Bůh napřimuje; když zápory nutí dívat se dolů, Ježíš umožňuje pozvedat hlavu k nebi, odkud přijde. Nejsme totiž dětmi strachu, nýbrž Božími dětmi.

Přijměme proto tuto adventní výzvu: povstaňme z pohodlí, které působí lenost, povstaňme ze zahleděnosti jen do sebe, kterou chřadne nitro. Postavme se na nohy, pozvedněme oči k nebi. Zakusme i potřebu podat pomocnou ruku bližnímu. A pak útěcha, kterou dovedeme dát druhým (srov. 2 Kor 1,3), zahojí náš strach.

Přeji nám všem, abychom Advent prožili jako dobu radostného očekávání. Protože i my jsme očekávání!

papež František